

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie

M. K.

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu 17 września 2024 r., na posiedzeniu bez udziału stron,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 6 marca 2024 r.,

sygn. akt II AKa 40/22, zmieniającego wyrok

Sądu Okręgowego w Siedlcach z 14 czerwca 2021 r.,

sygn. akt II K 42/17,

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiedzionej w sprawie skazanego M. K. obrońca wniosła o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, wskazując na „doniosłość podniesionych podstaw kasacyjnych, a także nieodwracalne skutki, jakie może wywołać wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w stosunku do skazanego (...).”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skazanego argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*).

[J.J.]

[ms]